

[Aksel Larsen.]

har man lov til at have sine tvivl om, hvorvidt det vil være gavnligt for Danmark, om denne binding bliver endnu mere omfattende fremover.

Jeg kan godt se, hvorfor landbruget i øjeblikket er så ængstelig for, at vi skal komme for sent til bussen. Man frygter for, at markeder, vi dog hidtil trods vanskeligheder har kunnet udnytte, skal blive vanskeligere at udnytte og måske blive lukket for os — at vi f. eks. ikke skal kunne konkurrere med Holland på det kontinentale marked, hvis Holland kommer ind i de seks landes fællesmarked og Danmark ikke er med som det syvende land. Jeg tror imidlertid, at landbruget skal tage sine hidtidige erfaringer i betragtning. Jeg tror, at landbruget skal se på, at f. eks. Frankrig udtrykkelig har forbeholdt sig ikke at rette sig efter alt, hvad der bliver aftalt. Ja, her kan jeg kun bygge på, hvad der kommer offentligt frem, men jeg har ikke grund til at tro andet, end at Frankrig har bebudet at ville tage et sådant forbehold.

Jeg tænker også på de erfaringer, man hidtil har haft med landbrugseksporten til Vesttyskland. Hvis man nåede derhen, at man i løbet af 12-15 år fik absolut frihandel mellem de seks lande og ingen toldgrænser imellem dem, er jeg ikke sikker på, at man ikke i Vesttyskland fandt på andre metoder til at gardere sig mod konkurrence fra det danske landbrug. Det er alt sammen noget, man skal tænke på, og derfor tror jeg ikke, man skal være så ængstelig for ikke at komme med.

Jeg vil samtidig minde om, at den økonomiske udvikling i Danmark — bortset fra valutavanskeligheder, og hvad dertil hører — ikke har været synderlig gunstig i de sidste år. Det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft var inde på det, da han talte om, hvorledes de to blokke, hvorimellem det ærede medlem ser Vesteuropa indeklemmt, udvikler sig økonomisk og produktionsmæssigt i langt mere rivende tempo end Vesteuropa. Det kan ikke få én til andet

end at mindes det ærede medlem hr. Ole Bjørn Krafts begejstring, da han i sin tid som minister — jeg kan ikke huske, om det var i 1951 eller 1952 — var med til i Paris at vedtage en plan om, at nu skulle i løbet af 5 år industriproduktionen i de vesteuropæiske lande — det var, så vidt jeg husker, i hvert enkelt europæisk land, ikke Vesteuropa som helhed — stige med 25 pct. Det skulle der laves planer om, og det skulle man nok klare. Hvordan er det gået med Danmark siden den tid?

Ja, det er gået sådan, at hvis man sætter Danmarks nationalproduktion i 1951 lig med 100 — og heri indgår naturligvis også landbrugsproduktionen — var den i 1953 nået op på 106 og i 1954 på 108. Det stod den også på i 1955, og den kommer ikke højere i 1956; i øjeblikket er der vist endda en faldende tendens. Da vi havde den diskussion i sin tid med det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft, spurgte jeg: hvad har det ærede medlem hr. Ole Bjørn Kraft at have sine smukke drømme i? Jeg fik ikke rigtig noget svar; der blev sagt, at det skulle nok blive klaret, men det er i hvert fald ikke blevet klaret for Danmarks vedkommende.

Jeg ved godt, at der så er visse folk, der vil komme og sige, at det er, fordi vi bruger for meget, men det skal man lade være med at fortælle, for hvis man ser på investeringerne, viser det sig, at investeringerne i Danmark gennemsnitlig udgør en lige så stor del af nationalindkomsten som i de øvrige vesteuropæiske lande, nemlig 13-14 pct. af nationalindkomsten. Der er blot det ved det, at de øvrige vesteuropæiske lande har en langt større stigning i nationalproduktet. Den største stigning er i Vesttyskland. Hvis vi sætter nationalproduktet i 1951 til 100, så var det i 1955 160. Men som jeg allerede har sagt, hvis vi ser på, hvor stor en del af nationalindkomsten der anvendes til investering i de forskellige lande, er forskellen ikke ret stor, den er omtrent den samme som i Danmark, nemlig 13-14-15 pct. Det